

φαλῆς. Ὅταν ὁ χρόνος τῆς ἐκφορᾶς φθάσῃ, παράδο-
ξος πομπὴ διέρχεται τὰς ὁδοὺς, μουσικῶν παιζόντων,
τῶν δὲ θηλέων συγγενῶν φερομένων ἐντὸς φορεῶν,
καὶ ἐνίοτε ἀριθμὸς μισθωμένων πενθούτων. Πρὸ τοῦ
φερέτρον βαίνουσιν ἄνθρωποι ῥιπτόντες πλαστὰ ἐκ
χάρτου ἀργυρὰ νομίσματα πρὸς ἐξίλεωσιν τῶν κακῶν
πνευμάτων, ἃ οἱ δεισιδαίμονες Κινέζοι πολὺ φοβοῦνται.
Ἡ πομπὴ ἐνίοτε ἐκτείνεται ἐπὶ ἡμίσεως μιλίου ὅταν μέ-
γας τις κηδεύεται· μακρὰ σειρὰ ἀκολουθῶν φέρει στύ-
λους μετὰ φανῶν, σημαίων φερουσῶν γεγραμμένους
τοὺς τίτλους τοῦ ἀποθιώσαντος. Ἱερεῖς φέρουσι μέγα
πλαίσιον περιέχον τὴν εἰκόνα τοῦ νεκροῦ. Ὁ κυρίως
πενθὼν ὑποβαστάζεται ὑπὸ δύο ὑπηρετῶν, διότι ἡ ἐ-
θιμοτυπία ἀπαιτεῖ ὥστε νὰ ἦναι τοσοῦτον ἐκ λύπης
καταβεβλημένος ὥστε νὰ τῷ εἶναι ἀδύνατον νὰ βαί-
νῃ μόνος. Περὶ τὰ βήματα αὐτοῦ παῖδες ραίνουσιν ἄν-
θη, καὶ πολυάριθμος συνοδεία πενθούτων παρακολουθεῖ.
Οὕτως ἡ πομπὴ βαίνει πρὸς τὸν τάφον, διάφοροι δὲ
δεήσεις ἀναπέμπονται ὑπὸ τοῦ ἀρχιπενθούτου ὅταν
τὸ πτώμα τεθῇ ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ κατοικίᾳ.

Καθ' ὥρισμένας περιπτώσεις, τοῦλάχιστον δὲ ἀπαξ
τοῦ ἔτους, ὁ κυρίως πενθὼν ὑποχρεοῦται νὰ μεταβαίνει
ἐνταῦθα καὶ νὰ προσεύχεται ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν προ-
γόνων του.

ΒΡΑΧΜΑΝΙΣΜΟΣ

[συνέχεια ἴδε ἀριθ. 12]

Κατὰ τὸν Βραχμανισμόν, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, ἡ τοῦ
ἀνθρώπου ὑπαρξίς εἶναι ἀπόρροια τοῦ Βραχμᾶ. Κατ'
αὐτόν, τὸ θεῖον πνεῦμα καλύπτεται ὑπὸ τὴν ὕλην, τὸ
σῶμα, ἕνεκα ἁμαρτίας καὶ μολισμοῦ τινος, ἐξ οὗ ὁ ἄν-
θρωπος ἀπεμακρύνθη τῆς πρώτης πηγῆς παντὸς ἀγα-
θοῦ. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐλεύθερος· πλασθεὶς καὶ ἐλευ-
θέρως κινούμενος δύναται νὰ προσεγγίσῃ πρὸς τὴν
πρώτην πηγὴν παντὸς ἀγαθοῦ, ἐὰν καθαρῇ τῶν ἁ-
μαρτιῶν του. Τούτου δὲ δύναται νὰ ἐπιτύχῃ ἔνθεν μὲν
διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀποχῆς τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν
παθῶν, ἔνθεν δὲ διὰ τῆς μελέτης τοῦ θεοῦ ὄντος.
Ἐὰν ὅμως δὲν κατορθώσῃ τοῦτο, τότε μετὰ θάνατον
εἰσέρχεται εἰς τὰ σώματα τῶν ζώων καὶ λαμβάνων
διαφόρους μορφὰς τοῦ σώματος, μετὰ μακρὰν σειρὰν
μεταμορφώσεων φθάνει ἐπὶ τέλους εἰς τὸν παράδεισον.
Ἡ πρὸς τὸν παράδεισον ὁδὸς δύναται πολλάκις νὰ συν-
τηθῇ διὰ τῆς ἐπαφῆς ἱερῶν τόπων καὶ πραγμάτων.

Τὴν μετὰ τοῦ Βραχμᾶ ἡ καὶ ἄλλων ἐκ τῶν πρώ-
των θεῶν πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ ἔνωσιν, τὴν εὐδαιμονίαν
τῶν ἐν τῷ ἄλλῳ δηλ. κόσμῳ, χαρακτηρίζει χωρίον τι
τῶν ἱερῶν βιβλίων ὡς ἐξῆς. «Καὶ πρῶτον μὲν ὁμιλῶ
»περὶ τοῦ τόπου τῶν ἐναρέτων ἀνθρώπων· ἀκουσάν
»μου, ὦ ἄρχων τῶν Βραχμάνων· τοῦτο αὐξάνει τὴν
»χαρὰν τῶν ἀκούοντων. Ἡ κακῶν ἐλευθερία ὁδὸς τῶν
»ἐναρέτων διαλαμβάνει ἐστρωμένη οὕσα λίθις καὶ πλίν-
»θοις καὶ διὰ θεῶν πέπλων κεκαλυμμένη. Κἂν ἐνθά-
»δε μὲν ἄδουσιν ἄσματα λαμπρὰ αἱ Μοῦσαι τῆς ὤ-
»δας (αἱ παρθέναι Γανδάρβαι), ἐκεῖ δὲ χορεύουσιν οἱ
»ῥαῖοι· Ἀφάρτοι (πνεύματα). Ἐνθάδε μὲν ἀκούονται

»οἱ γλυκεῖς ἤχοι τῆς λύρας καὶ ἄλλων ὀργάνων, ἐκεῖ
»δὲ καταπίπτει ἀνθέων βροχὴ καὶ πνέουσιν ἡδεῖαι
»αὖραι. Ἐνθάδε μὲν ὑπάρχουσι πλατεῖαι ὑδάτων ψυ-
»χρῶν, ἐκεῖ δὲ οἰκήματα ἐδεσμάτων, ἀλλαχοῦ δὲ οἱ
»θεοὶ καὶ αἱ Γανδάρβαι ἄδουσι ὕμνους ἱερούς. Παντα-
»χοῦ εἶναι λίμναι κεκοσμημέναι ὑπὸ λωτοῦ, καὶ δέν-
»δρα σκιερὰ καὶ θάλλοντα φυτὰ. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύ-
»της, ἣν περιβάλλει πᾶν εἶδος τέρψεως, περιπατοῦσιν, ὦ
»ἄριστε, ἔνθεν μὲν οἱ δις γεννηθέντες· (ὀνομαζόν-
»ται δὲ οὕτως αἱ τρεῖς πρώται παρ' Ἰνδοῖς τάξεις,
»ἐπεὶ δὲ αὗται μεταβαίνουσιν εἰς τὴν ἡδίκην ἡλικίαν
»διασώζουσιν ἴχνος τί, ὡς σύμβολον τῆς πνευματικῆς
»καὶ πολιτικῆς ἀναγεννήσεως)· ἔνθεν δὲ οἱ χρηστοὶ
»τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἀποθνήσκουσιν ἡδιστον θάνα-
»τον. Ἐκ τῶν μεταβαίνοντων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰα-
»μα οἱ μὲν ἔρχονται ἐφιπποὶ κεκοσμημένοι ποικίλλοις
»κοσμήμασι καὶ τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην ἔχοντες
»πλευκοῖς σκιαδίοις, οἱ δὲ ἐπὶ ἐλεφάντων, οἱ δὲ ἐπὶ
»νάμξων, οἱ δὲ ἐπὶ φορεῶν. Ἄλλοι μεταβαίνουσι ῥι-
»πιζόμενοι ῥιπιδίοις, τὰ ὅποια φέρουσιν ἀνά χεῖρας
»παρθένου, καὶ ὑπὸ τῶν οὐρανίων ὄντων μακαρίζμε-
»νοι. Τινὲς τῶν ἐναρέτων ἔρχονται εἰς τὰ ἀνάκτορα
»τοῦ Ἰαμᾶ φέροντες οὐράνια ἐνδύματα, στεφάνους κε-
»κοσμημένοι καὶ τρώγοντες εὐώδη καὶ ἀρωματώδη
»φυτὰ. Ἄλλοι δὲ ἔρχονται εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Θεοῦ
»τοῦ θανάτου φέροντες τὰ λαμπρὰ αὐτῶν ἐνδύματα,
»τὰ ὅποια φωτίζουν διὰ τὰς χώρας καὶ κατοικοῦσιν ἐν-
»τὸς στιλβόντων ἀνακτόρων. Τινὲς δὲ τῶν εὐγενῶν
»ἔρχονται πίνοντες οὐράνιον γάλα· ἄλλοι δὲ περιπα-
»τοῦσι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ῥοφῶντας Σομά· ἄλλοι δὲ βαδί-
»ζοντες τὴν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰαμᾶ φέρουσιν ὀδὸν
»πίνουσι ὀρόν, ἄλλοι ζακχάρους ζωμὸν, καὶ ἄλλοι βο-
»ύρου γάλα. Τινὲς δὲ γεύονται παχέος γάλακτος,
»ἄλλοι δὲ διαφόρων καρπῶν καὶ ἄλλοι οἰνόμελι. Ὁ δὲ
»Ἰαμᾶς χαίρει βλέπων αὐτοὺς πρὸς ἑαυτὸν βαδίζον-
»τας».

Καὶ τοιαύτη μὲν εἶνε ἡ τῶν εὐσεβῶν κατάστασις
ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Θεοῦ τῶν νεκρῶν Ἰαμᾶ, ἥτις εἶνε
παραπλησία ἢ μᾶλλον ἡ αὐτὴ πρὸς τὸν παράδεισον
τοῦ Ἰνδρᾶ περὶ οὗ λόγον ἐποιήσαμεθα ἐν τοῖς προη-
γουμένοις. Πρὶν δὲ μεταβῶμεν εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς
κολάσεως τῶν ἀσεβῶν, καλὸν νομίζομεν νὰ εἰπώμεν
ὀλίγα περὶ τοῦ Ἰαμᾶ.

Ὁ θεὸς Ἰαμᾶς, υἱὸς τοῦ Σουρύου, τοῦ ἡλίου, καὶ ἀ-
δελφὸς τοῦ Ἰαμουᾶ, ἐνὸς τῶν ἱερῶν ποταμῶν τοῦ
Ἰνδοστάν, εἶνε θεὸς τοῦ ἄδου καὶ κριτὴς τῶν νεκρῶν.
Ἐχει χρῶμα πράσινον καὶ φέρει ἐνδύματα ἐρυθρὰ.
Κατὰ τοὺς ποιητὰς ἔχει 80,000 λευγῶν ἀνάστημα·
οἱ δύο αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ εἶνε ὡς δύο μεγάλαι λίμναι
πυρὸς· ἀπειροὶ δὲ ἀκτίνες πυρὸς ἐκπέμπονται ἐκ τοῦ
τρώγατοῦ αὐτοῦ· σῶματός, ὃ ἐκάστη θρῖξ ἔχει ὕψος
λευκῆς· ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του ἐπισκιάζει τὸν κρότον
τοῦ κεραυνοῦ· χεῖμαρροι φωτὸς ἐξέρχονται ἐκ τοῦ στό-
ματός του καὶ ἡ ἀνάπνοή του εἶνε ὁμοία πρὸς τοὺς
μυκηθμοὺς τῆς καταιγίδος· τὸ ἐξωτερικόν του κατα-
πλήσσει τοὺς κατοίκους τῶν τριῶν κόσμων. Κύριος τοῦ

Ναράκα (τοῦ ἄδου) διανέμει τὰς ποινὰς καὶ τὰς ἀμοιβὰς ἀποστέλλων τοὺς μὲν χρηστοὺς εἰς τὸ Σβάρκα (Swarga=τὸν παράδεισον), τοὺς δὲ πονηροὺς εἰς τὸ Ναράκα. Τὰ ἀνάκτορα, ἐφ' ὧν οἰκεῖ, ὀνομάζονται Ὑαμαλάῦα ἢ Ὑαμαπούρα καὶ ἀπέχουσιν ἐξ Ἰσου τοῦ παραδείσου καὶ τοῦ ἄδου. Ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ Τσιτραγούπτα κρατεῖ βιβλίον τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων.

πτά καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος δὲν καίουσι τὰ σώματα τῶν νεκρῶν. Ποταμὸς πλήρης ὕδατος βράζοντας ἐμποδίζει τὴν προσέγγισιν εἰς τὴν κατοικίαν του· ἀλλ' ἡ προσφορά λευκῆς ἀγέλαδος καὶ ποσὸν τι χρημάτων εἰς τὸν παριστάμενον ἀγωνιῶντι βραχμᾶνα καθίστησιν τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ δροσερὸν εἰς τὸν μέλλοντα νὰ διέλθῃ

«Ἐκαστος διὰ τὸ συμφέρον του.»

Περὶ ἑαυτὸν ἔχει τοὺς Νάγας, ἡμιθέους, τὸ μὲν πρόσωπον ἔχοντας ἀνθρώπινον, ἐπιπολῆγοντας δὲ εἰς οὐρὰν ὄψεων, τοὺς καθ' αὐτὸ ὄφεις, θεοὺς κατωτέρους τῶν πρώτων καὶ ἀμφοτέρους (τοὺς Νάγας καὶ τοὺς ὄφεις) καταγομένους ἐκ τοῦ Κασιάπα καὶ τοῦ Καδρού. Οἱ νεκροὶ ἀνιχνεύονται παρ' αὐτὸν εἰς 4 ἡμέρας καὶ 40 λε-

νεκρῶν· διότι θύαν ὁ νεκρὸς πλησιάσῃ προσέρχεται ἡ ἀγέλας καὶ ὁ νεκρὸς λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῆς οὐρᾶς μεταφέρεται ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ.